

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoCsp/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119219735
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8119219735.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: E. Ž., S.. XX.XX.XXXX, M. M. XXXX/X, XXX XX Q., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, IČO: 31 954 448, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava - Staré Mesto, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 2.174,29 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 19Csp/271/2019-84 z 11. marca 2021 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti do výšky 500,- eur.

V prevyšujúcej časti mení rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu vo zvyšku zamietá.

Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.174,29 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. 2.1 Výrok odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručanou mu 12. decembra 2019 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu primerané finančné zadost'učinenie vo výške 2.174,29 eur.

2.2 Žalobca žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 32Csp/138/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný, v dôsledku čoho si ako spotrebiteľ uplatňuje primerané finančné zadost'učinenie za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Keďže primerané finančné zadost'učinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu a bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného (o ktorom rozhodol Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 32Csp/138/2018) predstavovalo 2.174,29 eur, (plnenie na základe neprijateľných zmluvných podmienok a plnenie úrokov a poplatkov v súvislosti s úverom, ktorý sa považuje za bezúročný a bez poplatkov) primerané finančné zadost'učinenie požaduje vo výške 2.174,29 eur.

2.3 Žalovaný so žalobou nesúhlasil, pričom uviedol, že účelom uvedeného ustanovenia bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadost'učinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané zadost'učinenie priamo za ich

akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich uplatnenie v súdnom konaní). Preto nie sú splnené podmienky pre uplatňovanie žalovaného nároku. Ďalej podotkol, že okrem tejto žaloby žalobca podal aj iné žaloby o zaplatenie finančného zadostučinenia, o ktorých sú vedené konania pod sp. zn. 9Csp/135/2019, sp. zn. 11Csp/136/2019 a sp. zn. 29Csp/270/2019. Predmetnú žalobu žalobca podal v rovnaký deň ako žalobu, o ktorej je vedené konanie pod sp. zn. 29Csp/270/2019. Žalobcovi nebránila žiadna objektívna prekážka uplatňovania požiadavky na primerané finančné zadostučinenie už v danom konaní, a to aj s odkazom na rozsudok, sp. zn. 32Csp/209/2018 (napríklad aj formou zmeny žaloby, ktorú zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) upravuje ako prostriedok na rozšírenie uplatňovaného nároku, čo do dôvodov, resp. výšky, aj s poukazom na hospodárnosť civilného procesu). Ak účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) je priznanie primeranej satisfakcie spotrebiteľovi, potom je zrejmé, že skutkovo a právne neopodstatnené multiplikovanie súdnych sporov sleduje dosiahnutie iného účelu, ako má na mysli toto ustanovenie. Postup žalobcu sa javí tak, že začatím separátnych konaní neumožňuje posúdiť ním tvrdený nárok komplexne, ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností. Takýto postup je nielen príkladom toho, že ide o snahu znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu, ale súčasne je zrejmé, že žalobca takýmto spôsobom zneužíva ustanovenie § 3 ods. 5 citovaného zákona, pretože nesleduje dosiahnutie účelu, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, ale vytvorenie neoprávneného obohatenia. Neexistuje žiadny oprávnený, zákonný a ani logický dôvod, aby žalobca za účelom získania finančného zadostučinenia účelovo podával niekoľko žalôb, ak tak mohol preukázateľne urobiť jednou, pričom jednoznačnej účelovosti nasvedčuje už obsah splnomocnenia, ktoré je formulované všeobecne práve preto, aby sa uplatnilo vo viacerých konaniach. Ak podľa žalobcu má uplatňované finančné zadostučinenie plniť sankčnú funkciu, tak ako platí princíp „konzumpcie“ sankcií vo verejnom práve, platí aj vo vzťahu k ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, čo znamená, že priznanie finančného zadostučinenia znamená finančné zadostučinenie za všetky skutočnosti, ktoré nastali do rozhodnutia súdu o jeho priznaní. Ak vo verejnom práve platí princíp, že zbiehajúce sa delikty sú postihnuté len sankciou určenou pre najväznejší z nich, potom pri aplikácii ustanovenia § 3 ods. 5 citovaného zákona, ktoré má rovnako verejnoprávny charakter, nie je možné postupovať inak. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie. V súvislosti s tvrdeniami žalobcu o nároku na finančné zadostučinenie, jeho výške a funkciách osobitne poprel tvrdenia o „sankčnej“ povahe uvedeného nároku. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia neplní ani reparačnú a ani sankčnú funkciu. Ide o súkromnoprávny inštitút občianskoprávneho charakteru, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Tá je na mieste v iných oblastiach práva, ako je administratívne alebo trestné právo. Napokon z podanej žaloby nevyplývajú žiadne okolnosti, ktoré by požiadavku na zaplatenie 2174,29 eur vecne odôvodnili.

2.4 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo zistenia, že Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 32Csp/138/2018-80 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.174,29 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 22. júla 2018 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, určil, že zmluvná podmienka uvedená v článku 8., bod 8.1 zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX z 24. mája 2011 v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy, uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 eur v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou., určil, že zmluvná podmienka uvedená v článku 8., bod 8.4 zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX z 24. mája 2011 v znení: „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru, je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty), a to ku dňu poskytnutia úveru Dlžníkovi podľa článku

2.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlžníkovi. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. b) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty), a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3 Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet Dlžníka uvedený v čl. 2 Žiadosti/Zmluvy.", je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom, č. k. 18Co/27/2019-112 z 18. septembra 2019 tak, že rozsudok vo výroku I. a IV. potvrdil.

2.5 Podľa názoru súdu prvej inštancie je priznanie finančného zadostučinenia s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu žalovaným, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde, plne dôvodné. V tejto súvislosti súd poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 371/2018 v ktorom, ústavný súd uviedol, že v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade namieste použiť aj výklad teologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Takisto súd poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 548/2018, podľa ktorého zákaz bezdôvodného obohatenia patrí svojou povahou do kategórie základných a všeobecných princípov, na ktorých stojí od nepamäti celý kontinentálny právny poriadok.

2.6 Súd prvej inštancie sa špecificky zaoberal predmetnou vecou v zmysle záverov pôvodného prvoinštančného rozsudku, kde za najzávažnejšie porušenie vo vzťahu k spotrebiteľovi konštatoval úžernú úrokovú sadzbu vo výške 70,1 % ročne, ktorú je potrebné považovať za neprijateľnú úrokovú sadzbu a v demokratickej spoločnosti v spotrebiteľských vzťahoch za absolútne neakceptovateľnú. Pokiaľ takúto úrokovú sadzbu žalovaný v pôvodnom konaní v spotrebiteľskom úverovom vzťahu so žalobcom dohodol, konal zneužívajúc svoje postavenie dodávateľa finančných služieb, čo je potrebné jednoznačne odmietnuť ako nepripustné. Rovnako tvrdenie dodávateľa, že žalobca zneužíva ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože nesleduje dosiahnutie účelu, a to rovnováhy zmluvných strán, ale vytvorenie neoprávneného obohatenia, v žiadnom prípade neobstojí a je dôsledkom neakceptovateľného vzťahu žalovaného k už judikovaným porušeniam práva, ktoré boli vyslovené prvoinštančným rozsudkom. Z tohto teda vyplýva, že žalovaný si stále neuvedomuje závažnosť porušenia zmluvných povinností vo vzťahu k spotrebiteľovi, a to nielen k tomuto, pokiaľ takýmto spôsobom, ako v danom prípade porušil nielen ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ale konal aj v rozpore so zákonom č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ako všeobecne záväzným právnym predpisom upravujúcim majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb v zmysle tohto zákona. Skutočnosť, že žalovaný je nebankovou spoločnosťou, ktorá disponuje finančnými prostriedkami aj oprávnením poskytovať spotrebiteľské úvery svojim klientom a títo využívajú tieto jej finančné služby, ešte neznamená, že sa môže dodávateľ finančných služieb vo vzťahu k spotrebiteľovi vyhraňovať ako ekonomicky silnejší partner, ktorý nemusí rešpektovať ustanovenia platných zákonov. Práve naopak, ochrana spotrebiteľa je postavená na ochrane spotrebiteľa ako slabšej strany a z tohto dôvodu si dodávateľ finančných služieb musí byť nielen tejto skutočnosti vedomý, ale musí sa správať pri uzatváraní zmluvných vzťahov tak, aby v žiadnom prípade nevzniklo ani len zdanie toho, že sa snaží využívať svoje silnejšie ekonomické postavenie v tomto právnom vzťahu na úkor spotrebiteľa.

2.7 Pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia súd prvej inštancie zohľadnil všetky okolnosti prejednávaného prípadu a prihliadol aj k tomu, že pokiaľ by sa žalobca nebol aktívne domáhal ochrany svojich práv pred súdom, nikdy by mu žalovaný nevydal bezdôvodné obohatenie, o ktoré sa na jeho úkor obohatil, a na ktorú sumu nemal zákonný nárok. Preto je dôvodná aj výška zadostučinenia rovnajúca sa výške tohto obohatenia, keď navyše boli v pôvodnom konaní dve podmienky vyhodnotené ako neprijateľné zmluvné podmienky.

2.8 O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1, ods. 2 CSP a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces tvrdil, že napadnutý rozsudok je, pokiaľ ide o určenie výšky nároku, nepreskúmateľný a z obsahu odôvodnenia nevyplýva, na základe akých úvah, dokázaných skutkových okolností a z nich vyvedených skutkových záverov a následného právneho posúdenia, súd prvej inštancie dospel k záveru o existencii nároku na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.174,29 eur. Navyše mal za to, že ak žalobca v žalobe neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali finančné zadosťučinenie vo výške 2.174,29 eur, súd prvej inštancie nebol oprávnený nedostatok žaloby nahrádzať vlastnou činnosťou alebo úvahou. Okrem toho namietal zjavnú neprimeranosť sumy priznaného nároku, ako aj skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nezaoberal jeho námietkou, že žalobca v konaní netvrdil a ani nepreukázal žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodnila postup podávania viacerých žalôb v rovnaký deň, hoci ich obsah bol rovnako všeobecný, a teda v zásade identický. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za odvolanie a trov právneho zastúpenia.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného v súdom určenej lehote nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť.

6. Podľa § 388 odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Odvolací súd na základe uvedeného skutkového stavu ako aj citovaných zákonných ustanovení právne uzatvára:

9. Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobca si uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie na základe toho, že v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 32Csp/138/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný, dôkazom čoho je rozsudok z 9. novembra 2018 v

spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 18Co/27/2019-112 z 18. septembra 2019. Keďže v tomto konaní bol žalobcovi priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.174,29 eur a zároveň bola určená neprijateľnosť zmluvných podmienok uvedených v článku 8. bod 8.1 a 8.4 zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500004501 z 24. mája 2011 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným 24. mája 2011, žalobca sa podanou žalobou domáhal primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 2.174,29 eur, ktoré sa rovná sume, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatiť.

10. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

11. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že v zmysle záverov konštantnej judikatúry právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, odvolací súd zhodnotil túto odvolaciu námietku vo vzťahu k samotnému nároku ako aj k výške priznaného zadosťučinenia za nedôvodnú. Z napadnutého rozsudku má odvolací súd za preukázané, že žalobca si úspešne uplatnil voči žalovanému právo na ochranu spotrebiteľa v dôsledku získania bezdôvodného obohatenia a používania neprijateľných zmluvných podmienok dodávateľom a ich uplatňovania v čase, kedy boli zmluvné dojednania vyhlásené za neprijateľné zmluvné podmienky, v dôsledku čoho má podľa zákona o ochrane spotrebiteľa právo na primerané finančné zadosťučinenie. Základ nároku je tak nepochybné daný.

13. Čo sa týka výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu bez stanovenia kritérií pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je v danom prípade potrebná komparácia s odškodňovaním iných nemajetkových újm v zmysle vnútroštátnych právnych predpisov (nevylučujúc európske), pri ktorých dochádza k ujme fyzickej osoby ďaleko závažnejším a už nezvratiteľným spôsobom.

15. Hoci odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na konkrétne okolnosti prípadu, k argumentu žalovaného, že zo žiadneho záveru súdu prvej inštancie nevyplýva akou úvahou, právnym posúdením a vyhodnotením akých skutkových zistení súd dospel k sume 2.174,29 eur, uvádza, že to bol žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Nielenže uzatvoril so žalobcom zmluvu o revolvingovom úvere obsahujúcu neprijateľné zmluvné podmienky, ale na základe zmluvy o revolvingovom úvere sa aj bezdôvodne obohatil.

16. Odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na závažné a viacnásobné porušenie práv žalobcu, ktorých ochrany sa navyše úspešne domohol v konaní pred súdom, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné. V tejto súvislosti však zdôrazňuje, že jeho priznanie vo výške 2.174,29 eur nepovažuje za primerané povahy a rozsahu porušenia práv žalobcu. Aj keď bol žalobca nútený v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote

vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné, nemožno opomenúť ani skutočnosť, že žalovanému už bola uložená povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.174,29 eur. S poukazom na uvedené okolnosti odvolací súd považuje za primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur, ktoré je adekvátne skutočnostiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

17. K odvolacej námietke žalovaného o porušení práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/218/2010 z 23. novembra 2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 188/06 z 8. júna 2006).

18. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd uvádza, že predmetný odvolací dôvod predstavuje pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré nemožno subsumovať pod iné odvolacie dôvody a ktoré je spôsobilé vyvolať následok nesprávneho rozhodnutia vo veci. Z odvolania žalovaného však žiadne konkrétne porušenie procesného postupu súdu prvej inštancie nevyplýva, preto sa odvolací súd predmetnou námietkou žalovaného bližšie nezaoberal.

19. Čo sa týka odvolacej námietky žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd konštatuje, že súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti (hodnovernosť zdroja). Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti (pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi). K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Z odvolania žalovaného však nevyplýva žiadne nesprávne skutkové zistenie, ku ktorému by súd prvej inštancie dospel, preto sa odvolací súd ani touto námietkou žalovaného bližšie nezaoberal.

20. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaného za čiastočne dôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti do výšky 500,- eur ako vecne správny potvrdil a postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 388 v prevyšujúcej časti zmenil a žalobu vo zvyšku zamietol.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a ustanovením § 255 ods. 2 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalovaný mal v odvolacom konaní čiastočný úspech a čiastočný neúspech a žalobcovi v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania sporovým stranám nepriznal.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).